Mioara Manea

(Grigore Constantinescu – 19 iulie 2013)

Dreptul la obținerea înaltului titlu de primadonă revine unei soprane care, în definirea activității sale solistice, își justifică prezența scenică prin însușiri muzicale de excepție, o personalitate interpretativă personalizată ca formație muzicală, abordare repertorială și capacitate interpretativă în plan dramatic. Imaginea completă a primadonei este un simbol în dialogul cu spectaorul.

Pentru Mioara Manea Arvunescu, ascensiunea demostrată în viața muzicală a ultimor trei decenii răspunde acestor criterii primordiale, datorită excelenței demonstrațiilor unei cariere de certă valoare, mai ales pe scena Teatrului Național de Operetă „Ion Dacian”, în paralel cu alte performanțe concertante și parcurgerea a numeroase trasee de turnee cu spectacole și recitaluri în țară, peste hotare, programe susținute cu colectivul teatrului sau individuale.

Am avut privilegiul de a urmări, de-a lungul stagiunilor Teatrului Național de Operetă, o mare parte din cariera acestei superbe artiste. În primul rând, firește, am putut admira prezența sa în distribuțiile numeroaselor premiere în care a fost distribuită ca primadonă, ca interpretă a rolurilor feminine principale. De asemenea, am putut cunoaște momentele marcante ale debuturilor create în repertoriul de stagiune, firește tot prin abordarea personajelor feminine principale, în titluri de mare răsunet, păstrate pe afișul teatrului ani de-a rândul, tot datorită unor performanțe remarcabile ca importanță, în plan vocal și teatral. Nu în ultimul rând, Mioara Manea Arvunescu și-a consolidat prestigiul de primadonă prin activitatea de permanență ca nume de primă mărime pe afișele publicitare ale stagiunilor teatrului, în compania partenerilor situați la un nivel important ca realizatori. Cele spuse acum ne oferă planul general al unei cariere ce se înscrie în istoria muzicii lirice românești situate la pragul dintre stagiunile muzicale ale secolului XX și debutul secolului XXI.

Mi se pare necesară o descriere detaliată pe profilului Mioarei Manea Arvunescu, pentru a sublinia care sunt cele mai importante argumente ce impun succesul de scenă obținut în fața publicului.

În primul rând, sunt convins că, în mod cert, seriozitatea formării profesionale a avut o deosebită importanță, nu numai la începutul de carieră, dar și în soliditatea evoluțiilor artistice ulterioare. După cum bine se știe, frecventarea cursurilor de canto clasic la Conservatorul bucureștean a fost dependentă de maestrul cu care s-au identificat și cizelat problemele de tehnică și expresie. Modalitatea de lucru a celebrei profesoare Arta Florescu, autoare a multor cariere scenice, și-a pus amprenta și asupra glasului, formării interpretative a Mioarei Manea. Se adaugă mai apoi, după absolvență, la Berlin, cursurile de specializare cu un profesor-interpret renumit, de talia maestrei Lore Fischer, în care o dimensiune remarcabilă a fost introducerea în literatura repertorială, în special a textului vorbit-cântat german și vienez, ce s-a dovedit prețioasă.

Ieșirea la rampă a primadonei are, de la bun început, soliditate în registrație, sigurață în acut, fermitate intonațională și diversitate de culoare, exact cum fuseseră și indicațiile de studiu formative. Mioara Manea impresionează prin practica acestei linii de relaționare între sonoritate și egalitate a impostației, între intonație și dezinvoltură ritmică, capacitate de derulare a melosului și limpezimea neafectată a dicției. În majoritatea rolurilor de operetă clasică, de la Johann Strauss la Lehar, primadona impune acea superbă evoluție ce determină necondiționat prețuirea criticului și

spectatorului, transformat treptat în admirator. Investigarea partiturii, cunoaşterea stilurilor, pornind din lumea clasică pentru a trece spre variante romantice vieneze şi, apoi dialogul cu maniera modernă, creaţiile româneşti, a constituit o preocupare continuă a artistei în pregătirea profesională a rolurilor. Neîndoios, dincolo de orice dificultăţi, variantele contemporane de musical vor satisface, din această perspectivă, exigenţele dirijorilor, pretenţiile regizorilor şi, nu în ultimul rând, ale ascultătorilor.

Îmi reamintesc, evocând numeroase spectacole la care am asistat, faptul că anunţul distribuţiei în care era invitată Mioara Manea Arvunescu îţi oferea certitudinea calităţii reprezentaţiei. O succintă enumerare este suficientă pentru a convinge. Printre rolurile de succes stabil, din seria romantică vieneză, se numără eleganţa comportamentală şi vocală, spiritualitatea de replică a Rosalindei din **Liliacul** Straussian. Se adaugă, imagini de neuitat, Silvia, Lidia , Mariţa din operetele lui Kalman, tot atâtea compoziţii scenice şi creaţii actoriceşti ce alcătuiesc marele repertoriu liric de la trecerea romantismului spre secolul, XX, o veritabilă călătorie printre celebrităţile repertoriale, continuate cu Tangolita şi, apoi, Victoria din opereta lui Paul Abraham (ultimul proiect, neîmplinit, din cariera lui Dorin Teodorescu, pentru revenirea sperată la scenă), minunatele povestiri muzicale ale lui Lehar, fie Ana Eliza din **Paganini**, Hanna din **Văduva veselă** de Lehar (rol cântat şi la Paris). Enumerările pot continua, pentru descrierea a aproape treizeci de ani de activitate, iar un studiu monografic are menirea de a le şi analiza. Mi se pare interesantă incursiunea îndrăzneaţă în musical, pornind cu Eliza din **My fair lady**, o experienţă artistică ce impulsionează evoluţia către spre alte titluri de gen. Nu sunt de uitat nici generoasele contribuţii în creaţiile româneşti, la nivel artistic pilduitor. Cine află măcar o parte din secvenţele parcurse în carieră, nu se miră de prezenţele peste hotare, în spectacole şi festivaluri, ca şi de reuşitele legate de participări în competiţii vocale internaţionale. Toate explică dorinţa de progres înterpretativ, de obţinere a unor succese bazate pe talent şi acumulările artistului în seria neîntreruptă a succesiunii realizărilor.

Poate că, dincolo – sau inclusiv – de împlinirile vocale măiestrite, Mioara Manea Arvunescu construieşte pe scenă o prezenţă particulară, în care farmecul comportametal se îmbogăţeşte cu cel al unei înfăţişări inconfundabile, elegante, necesare pentru ca o primadonă să fie, pe drept cuvânt, admirată. Un portret „live" aduce contribuţiile de afecţiune utile pentru a explica de ce Mioara Manea Arvunescu poate fi iubită, aşa cum sunt puţini artişti ai Teatrului Naţional de Operetă. Recursul la memorie este cea mai justă imagine a succesului ce o înconjoară cu acea aureolă luminoasă, reflectând talentul şi frumuseţea unui mare artist al scenei lirice româneşti.